

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Fremsat den 5. november 1957 af indenrigsministeren.

§ 1.

I lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, således som denne lov er ændret ved lov nr. 108 af 31. marts 1938, lov nr. 392 af 12. juli 1946, lov nr. 83 af 8. marts 1949, lov nr. 149 af 31. marts 1949, lov nr. 20 af 27. januar 1950 og lov nr. 124 af 13. april 1954, foretages de i nedenstående §§ 2-12 angivne ændringer.

§ 2.

I lovens § 3, stk. 1, indsættes som nyt punkt b:

„b. Fremmede magters gesandter og gesandtskabspersonale, alt for så vidt der ikke er spørgsmål om indtægter af den i § 29 omhandlede art. Det samme gælder konsularembudsmand, der ikke er danske statsborgere. Den her hjemlede undtagelse fra pligten til at svare personlig kommuneskat skal dog kun gælde i det omfang, hvori de pågældende efter de i statsskattelovgivningen indeholdte regler er fritaget eller fritages for beskatning til staten.“

Punkt b. til e. ændres til punkt c. til f.

§ 3.

Lovens § 5, stk. 2 og 3, affattes således:

„*Stk. 2.* Skattepligten for en skatteyder, der opgiver sin bopæl her i landet, ophører ved udgangen af det kvartal, i hvilket afrejsen til udlandet har fundet sted. Den del af det helårlige skattebeløb, der forholdsmæssigt vedrører tiden indtil dette tidspunkt, kan i så fald forlanges betalt inden bortrejsen.

Stk. 3. Den skatteyder, der, uden at opgive sin bopæl her i landet, tager midler-

tidigt ophold i udlandet, er efter bortrejsen skattepligtig til den kommune, hvori han har bopæl. Opgiver den pågældende under sit ophold i udlandet sin bopæl her i landet, ophører skattepligten ved udgangen af det kvartal, i hvilket bopælen opgives.“

§ 4.

Lovens § 8, stk. 1-3, affattes således:

„*Stk. 1.* Den indkomstansættelse, der lægges til grund ved beregningen af skat til staten, med eventuel nedsættelse i henhold til § 23, stk. 7, i lov nr. 149 af 10. april 1922, skal også lægges til grund for ligningen af skat til opholdskommunen.

Stk. 2. I tilfælde, hvor en skatteyder ikke er ansat til indkomstskat til staten for vedkommende skatteår, foretages der en særlig ansættelse af den indkomst, der vil være at lægge til grund for ligningen af skat til opholdskommunen. Denne ansættelse foretages af den kommunale ligningsmyndighed og sker efter de i statsskattelovgivningen indeholdte regler om opgørelse af den indkomst, der lægges til grund for ansættelse til statsskat. De i statsskattelovgivningen indeholdte regler om adgang til klage over en foretagen ansættelse finder tilsvarende anvendelse. Forinden ansættelsen skal der ved tilsendelse af selvangivelsesblanket gives den pågældende adgang til at selvangive sin indkomst. Selvangivelsen skal være indgivet til ligningsmyndigheden inden 14 dage eller — for personer, der er forpligtet til at føre autoriserede handelsbøger, eller hvem regnskabspligt i medfør af statsskattelovgivningen er pålagt — inden 1 måned fra modtagelsen af blanketten. De i statsskattelovgivningen indeholdte regler om følgerne

af urigtig eller for sent indgivet selvangivelse finder tilsvarende anvendelse.“

I lovens § 8, stk. 4, der ændres til stk. 3, ændres i 1. pkt. ordene „lov om indkomst- og formueskat til staten“ til: „statsskatte- lovgivningen“.

I lovens § 8, stk. 5, der ændres til stk. 4, ændres i 1. pkt. ordet „landsoverskatte- rådet“ til: „landsskatteretten“ og i 2. pkt. ordene „4 pct.“ til: „5 pct.“

§ 5.

Lovens § 9, stk. 1, udgår.

§ 6.

I lovens § 10, stk. 1, ændres ordene „i købstadkommunerne af ligningskommissionen og i sognekommunerne af sognerådet“ til: „i de kommuner, hvor ligningskommission findes, af denne, og ellers af kommunalbestyrelsen“.

§ 7.

I lovens § 13, stk. 1, ændres ordene „§ 8, 2. stykke“ til: „§ 8, stk. 1-2“.

§ 8.

I lovens § 14, 3. pkt., ændres ordene „4 pct.“ til: „5 pct.“

§ 9.

Lovens § 31, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Skatten beregnes på grundlag af den indkomst, som afdøde og — efter dødsfaldet — boet har haft fra de i § 18, stk. 1, nr. 1-4, omhandlede indtægtskilder i det forud for vedkommende skatteår senest afsluttede kalenderår (regnskabsår).“

§ 10.

Lovens § 39 affattes således:

„Når forholdene i ganske særlig grad taler derfor, kan personlig kommuneskat efter derom indgivet skriftligt andragende helt eller delvis eftergives. Sådan eftergivelse, hvorom beslutning skal træffes af kommunalbestyrelsen i et af sammes møder, kan navnlig bevilges, når skatteyderens indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende fa-

milieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold er blevet væsentligt mindre end den indkomst, der ligger til grund for skatteberegningen, og den pågældendes økonomiske forhold i øvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb.“

§ 11.

Lovens § 42, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

„Til fyldestgørelse af skatter, renter og gebyrer kan der ved hver lønudbetaling hos skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, højst tilbageholdes 25 pct. og hos andre skatteydere højst 40 pct. af den skatteyderen tilkommende lønning eller provision.“

I lovens § 42, stk. 3, ændres ordene „kommunens kasse“ til: „statskassen“.

Lovens § 42, stk. 4, udgår.

§ 12.

Efter lovens § 49 indsættes som nye paragraffer:

„§ 49 a.

De i §§ 8 og 14 indeholdte bestemmelser om rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat finder tilsvarende anvendelse med hensyn til skat, der er pålignet i henhold til lovens afsnit III, IV, V og V. A.

§ 49 b.

De i nærværende lov indeholdte bestemmelser om opkrævning og inddrivelse af skat til kommunen samt om forrentning og efterbetaling af skattebeløb gælder tillige kirkelige afgifter.“

§ 13.

Indenrigsministeren bemyndiges til at bekendtgøre lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, således som denne lov er ændret senest ved nærværende lov.

§ 14.

Denne lov finder anvendelse fra og med skatteåret 1958—59.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved det fremsatte forslag til lov om midlertidige bestemmelser vedrørende påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. (ligningslovforslaget) er det bl. a. foreslået, at skattepligten i tilfælde, hvor en skatteyder forlader landet, skal ophøre med udgangen af det kvartal, hvori udrejsen sker, i stedet for — som efter de hidtil gældende regler — ved udgangen af det pågældende skatteår.

Da det må forekomme naturligt, at en tilsvarende regel gennemføres for kommuneskattens vedkommende, har man udarbejdet nærværende lovforslag, der i § 3 indeholder nærmere bestemmelser om det nævnte forhold.

Herudover har man ment at burde medtage en række bestemmelser, som var optaget i det den 16. november 1956 i folketinget forelagte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen, og som dels er af redaktionel karakter, dels tilsigter en tilpasning af vedkommende lovbestemmelser såvel til lovgivningen iøvrigt som til den stedfundne udvikling.

Til § 2.

I den gældende kommuneskattelov har der ikke været optaget en til statsskattelovens § 3, nr. 2, svarende bestemmelse om skattefrihed for personer, der er ansat ved herværende diplomatiske og konsulære repræsentationer, men de pågældende har i tilsvarende omfang som fastsat i statsskatteloven i praksis altid været fritaget for kommuneskat som en følge af folkeretlige regler. Under hensyn til, at de pågældende personers skattefritagelse ved § 2 i lov nr. 339 af 19. december 1956 er blevet begrænset til vederlaget for gesandtskabs- eller konsulatstjenesten, for så vidt det drejer sig om danske statsborgere eller om ikke-danske statsborgere, der ved deres ansættelse ved en herværende udenlandsk diplomatisk eller konsulær repræsentation var fuldt skattepligtige her i landet, foreslås det, at en tilsvarende begrænsning i skattefriheden skal gælde kommuneskatten. I forbindelse hermed har man fundet det naturligt tillige i loven at optage en udtrykkelig bestemmelse om de pågældendes skattefrihed svarende til bestemmelsen i statsskattelovens § 3, nr. 2.

Til § 3.

Lovens § 5, stk. 2, indeholder for kommuneskattens vedkommende — ligesom statsskattelovens

§ 36, stk. 3, for statsskattens vedkommende — den regel, at skattepligten for den skatteyder, der opgiver sin bopæl her i landet, vedvarer indtil udgangen af det skatteår, hvori afrejsen til udlandet har fundet sted. Ved den foreslåede nye formulering af bestemmelsen ændres denne regel således, at skattepligten til kommunen ved opgivelse af bopæl her i landet bortfalder ved det pågældende kvartals udgang. Forslaget om denne ændring står i forbindelse med den samtidig foreslåede ændring af reglen for statsskattens vedkommende, jfr. de indledende bemærkninger.

I forbindelse med den nævnte ændring foreslås det at ophæve bestemmelsen om, at den skat, som det påhviler en skatteyder at betale inden udrejsen af landet, i tilfælde af manglende betaling vil kunne afkræves med en forhøjelse af indtil 50 pct. Denne bestemmelse, der alene gælder for kommuneskattens vedkommende, er næppe anvendt i større omfang og vil i væsentlig grad miste sin motivering ved den foreslåede ændring af reglen om skattepligtens ophør ved bortrejse til udlandet.

Efter statsskattelovens § 2, stk. 1, nr. 2, er en skatteyder, der med bevarelse af bopæl her i landet, tager midlertidigt ophold i udlandet, vedblivende undergivet fuld skattepligt til staten. Den tilsvarende bestemmelse i kommuneskattelovens § 5, stk. 3, er udformet således, at skattepligten til kommunen bortfalder ved opgivelse af bopæl i *den kommune*, hvor skatteyderen ved udrejsen havde fast ophold. Heraf følger, at en skatteyder, der under et midlertidigt ophold i udlandet flytter sin bopæl fra en kommune til en anden, vil ophøre med at være kommuneskattepligtig, medens statskattepligten fortsat — så længe opholdet i udlandet må anses for midlertidigt — vil bestå. Da det bør tilstræbes, at pligten til at svare kommuneskat i størst muligt omfang falder sammen med pligten til at svare statskat, foreslår man bestemmelsen i lovens § 5, stk. 3, 1. pkt., affattet således, at pligten til at svare kommuneskat for den skatteyder, der midlertidigt opholder sig i udlandet, vedvarer, så længe bopæl her i landet bevares. Bestemmelsen vil efter sit indhold herved ganske komme til at svare til bestemmelsen i statsskattelovens § 2, stk. 1, nr. 2. I stedet for den nuværende bestemmelse om, at skatten skal tilfalde den kommune, hvor skatteyderen ved udrejsen havde fast ophold, foreslås det samtidig fastsat, at skatteyderen under

sit midlertidige ophold i udlandet skal være skattepligtig til den kommune, hvori han har bopæl. En sådan regel, hvorefter flytning af bopælen fra en kommune til en anden vil medføre overgang af skattepligten til den nye bopælskommune efter de almindelige regler om skattepligtens overgang i tilfælde af flytning, må navnlig anses for naturlig i tilfælde, hvor skatteyderens husstand er forblevet her i landet.

Til § 4.

Bestemmelserne i lovens § 8 er foreslået ført á jour under hensyntagen til de siden 1937 skete ændringer i statskattelovgivningen og er samtidig foreslået tydeliggjort ved omredigering af paragraffens 3 første stykker. Efter den nye formulering er det fremdeles den ansatte indkomst til statsskat, der lægges til grund ved beregningen af kommuneskatten, d. v. s. skatteyderens nettoindtægt med de ifølge statskattelovgivningen anerkendte fradrag for betalte skatter og forsikringer m. v. Det følger endvidere af bestemmelsens formulering, at de ved statskatteansættelsen foretagne nedsættelser eller forhøjelser af selve den ansatte indkomst — f. eks. som følge af for sent indgivet selvangivelse eller som følge af reglerne i ligningslovens § 5 om nedslag i ansættelsen for folkepensionister m. fl. — også skal have virkning for kommuneskatten. Endelig er det — ligesom i den gældende lov — fremhævet, at skattelempelser i medfør af statskattelovens § 23, stk. 7, også skal have virkning for kommuneskatten, uagtet lempelser efter denne bestemmelse ikke betragtes som nedslag i selve den ansatte indkomst.

For så vidt angår personer, der ikke er ansat til statsskat, har man ved den nye redaktion af bestemmelsen udtrykkeligt fremhævet, at den særskilte ansættelse til kommuneskat, der i sådanne tilfælde skal foretages, skal ske efter statskattelovgivningens regler om opgørelsen af den statskattepligtige indkomst. Samtidig er det foreslået, at klager over sådanne særskilte ansættelser til kommuneskat skal indgives til og påkendes af statskattemyndighederne (skatterådet og landsskatteretten). Efter de gældende regler skal sådanne klager i købstæderne indgives til overligningskommissionen og på landet til amtsrådet. Da klager over *indkomstansættelsen* også i de tilfælde, hvor der ikke foreligger statskattepligt, skal afgøres ud fra statskattelovgivningens regler, må det anses for rigtigst at henlægge behandlingen af disse klager til „statskatteklageinstanserne“. I denne forbindelse kan bemærkes, at det kun i et meget begrænset antal tilfælde forekommer, at der foreligger kommune-

skattepligt, uden at der samtidig foreligger statskattepligt (praktisk taget kun for gifte kvinder, hvis mænd er bosat i udlandet, og — efter de hidtil gældende regler, der nu er foreslået ændret ved det fremsatte forslag til lov om sømandsskat — for ugifte søfolk, der sejler i udenrigsfart).

Ved den foreslåede ændring af lovens § 8, stk. 5, 2. pkt., forhøjes den sats, hvorefter renter skal beregnes ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat, fra 4 pct. til 5 pct. Som begrundelse herfor skal anføres, at der efter § 38, sidste stykke, i statsindkomstskatteloven af 1922 ved tilbagebetaling af for meget erlagt statsskat tilkommer skatteyderen en rentegodtgørelse, beregnet med 5 pct. af det beløb, der tilbagebetales, at denne rentesats er foreslået opretholdt ved § 22, stk. 3, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, samt at det må anses for naturligt, at samme rentesats kommer til anvendelse, når der er tale om tilbagebetaling af for meget erlagt kommuneskat.

Til § 5.

Lovens § 9, stk. 1, indeholder regler, hvorefter der ved den kommunale skatteligning er adgang til at foretage en forhøjelse af de skattepligtige indkomster efter „kildeart“. Som det vil fremgå af den redegørelse for de kommunale ligningsreglers oprindelse og udvikling, der indeholdes i bemærkningerne til det den 16. november 1956 i folketinget forelagte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen, må reglerne om forhøjelse af indkomsten efter kildeart betragtes som lidet tidsvarende, hvilket også har fundet udtryk deri, at deres anvendelse er stærkt på retur i kommunerne. De nævnte regler har således i mange år ikke været anvendt i nogen købstadkommune og anvendes i dag i mindre end $\frac{1}{4}$ af landets 1 300 sognekommuner. Til belystning af udviklingen kan anføres, at antallet af sognekommuner, der anvender kildeartsbeskatning, inden for de seneste årtier har været således:

Skatteår	Antal kommuner
1936-37.....	1 018
1946-47.....	848
1951-52.....	712
1954-55.....	414
1955-56.....	330
1956-57.....	308

Under hensyn hertil, og idet man har taget i betragtning, at anvendelsen af reglerne om kilde-

artsforhøjelse volder en del vanskeligheder i praksis og giver anledning til et ikke ubetydeligt antal klagesager, har man — ligesom ved det ovennævnte den 16. november 1956 fremsatte lovforslag — ment at burde stille forslag om deres ophævelse.

Til § 6.

Den foreslåede ændring i lovens § 10, stk. 1, er alene af formel art og står i forbindelse med, at der efter lov nr. 181 af 20. maj 1952 om ændringer i de københavnske omegnskommuners styrelse m. m. er nedsat ligningskommissioner i andre kommuner end købstadkommunerne.

Til § 7.

Ændringen er foranlediget af den foreslåede redaktionelle ændring af lovens § 8.

Til § 8.

Med hensyn til den foreslåede forhøjelse af rentesatsen henvises til bemærkningerne til § 4 i slutningen.

Til § 9.

Ifølge bestemmelsen i lovens § 31, stk. 2, beregnes den skat, et dødsbo er pligtigt at betale, „første gang på grundlag af den indkomst, som afdøde i det forud for dødsfaldet liggende kalenderår (regnskabsår) har haft fra de i § 18, stk. 1, nr. 1-4, omhandlede indtægtskilder, og i derefter følgende skatteår af afdødes og efter dødsfaldet af boets ovennævnte indtægtskilder i det forudgående kalenderår (regnskabsår)“.

Efter denne formulering vil der i tilfælde, hvor en skatteyder afgår ved døden inden for tidsrummet fra den 1. oktober til den 31. december (der bortses her fra tilfælde, hvor der anvendes forskudt regnskabsår), hverken ved den første skatteansættelse af dødsboet, der skal ske fra den efter dødsfaldet nærmest følgende 1. april, eller ved senere ansættelser af boet kunne ske beskatning af den indtægt, der er oppebåret af dødsboet fra dødsdagen til den nærmest følgende 31. december. Der vil i sådanne tilfælde således ske en afbrydelse af den ved loven tilsigtede kontinuerlige beskatning. Da der ikke kan anføres nogen rimelig begrundelse herfor, stilles der herved forslag om, at affattelsen af lovens § 31, stk. 2, ændres således, at der i alle tilfælde — uanset på hvilket tidspunkt af året dødsfaldet indtræffer — vil blive mulighed for kontinuerlig beskatning af afdødes og boets indtægter.

Til § 10.

Bestemmelsen i lovens § 39 (en ganske ligelydende bestemmelse findes i den gældende kommunale

valglovs § 7, stk. 2) fastsætter regler for, i hvilke tilfælde og i hvilket omfang eftergivelse af personlig kommuneskat kan finde sted. Efter bestemmelsen er det en betingelse for eftergivelse af skat, at „den skattepligtiges indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold er blevet væsentlig mindre end den indkomst, hvorefter kommuneskatten er lignet, og den pågældendes formueforhold i øvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde pålignede skattebeløb.“ Der kan normalt kun eftergives indtil halvdelen af den pålignede skat; hvor eftergivelse finder sted „på grund af sygdom, dødsfald eller i øvrigt undtagelsesvis, hvor ganske særlige omstændigheder måtte tale derfor“, skal dog indtil $\frac{2}{3}$ af skatten kunne eftergives.

Denne bestemmelse forekom ikke i den kommunale skattelovgivning forud for loven af 18. februar 1937, men en ligelydende bestemmelse har siden 1924 været optaget i den kommunale valglov. Forud for 1924 var der — når bortses fra København og Frederiksberg — ikke fastsat regler for eftergivelse af kommunal skat. Af forarbejderne til den kommunale valglov af 29. marts 1924 fremgår det, at praksis med hensyn til eftergivelse af kommuneskat var præget af en del tilfældighed, og at det derfor fandtes påkrævet at indføre en særlig lovregel herom. Når der i lovbestemmelsen blev fastsat en maksimumsgrænse for, hvor stor en del af den pålignede skat der skulle kunne eftergives, står dette i første række i forbindelse med de skattemæssige betingelser for kommunal valgret, der dengang var gældende.

Da den kommunale valglov efter den ved lov nr. 335 af 22. december 1953 skete ændring ikke længere opstiller som betingelse for kommunal valgret, at vælgeren på valgets tidspunkt er ansat til at svare kommuneskat, og da bestemmelserne om skattesvarelse som betingelse for kommunal valgret nu er foreslået helt ophævet, ses der ikke af valgretningsmæssige hensyn at være nogen begrundelse for at opretholde den nævnte særlige begrænsning i adgangen til at eftergive kommunal skat, og da denne begrænsning i andre henseender kan forekomme mindre rimelig, stilles der herved forslag om, at den bortfalder. Det kan i denne forbindelse anføres, at det i en række tilfælde — ikke mindst, hvor der er tale om indkaldte værnepligtige — forekommer, at skatten til staten eftergives fuldt ud, og at det i sådanne tilfælde, hvor forholdet gennemgående vil være det, at skatteevnen må betragtes som helt bortfaldet, vanskeligt kan forstås af skatteyderne — og af kommunalbestyrelserne ofte

vil føles som en mangel — at der ikke tillige kan bevilges fuldstændig eftergivelse af den kommunale skat.

Man skal i tilslutning til det anførte henvide til, at skattelovskommissionen ved § 174 i sit forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding (kommissionens 2. betænkning, side 140) har stillet forslag om, at kommunerne skal være bemyndiget til at eftergive skat til staten under forudsætning af, at der finder en tilsvarende eftergivelse af den kommunale skat sted, og at der efter kommissionens forslag ikke skal gælde nogen grænse for, i hvilket omfang kommunal skat skal kunne eftergives.

Til § 11.

I overensstemmelse med § 213, stk. 2, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding har man ment at burde foreslå en forhøjelse af de i lovens § 42, stk. 1, fastsatte overgrænser for lønindeholdelse, idet en sådan forhøjelse under hensyn til det højere beskatningsniveau må anses for påkrævet.

Forslaget går ud på, at de nævnte overgrænser, der for ugifte skatteydere er $\frac{1}{3}$ og for gifte skatteydere $\frac{1}{6}$ af lønindtægten, forhøjes til henholdsvis $\frac{2}{5}$ (40 pct.) og $\frac{1}{4}$ (25 pct.) af indtægten. Samtidig foreslås den pågældende bestemmelse formuleret således, at spørgsmålet om, hvilken af de to overgrænser der i det enkelte tilfælde skal gælde, kommer til at bero på, om den pågældende efter statsskattelovgivningens regler skal betragtes som forsørger eller som ikke-forsørger, idet det må anses for rigtigere at anvende dette kriterium end det hidtidige, hvorved bemærkes, at der til gruppen „ugifte skatteydere“ efter praksis alene er henført skatteydere, som ikke er og ikke på noget tidspunkt har været gift. Medens forslaget om forhøjelse af grænsen på $\frac{1}{3}$ til $\frac{2}{5}$ er i overensstemmelse med 1954-forslaget, var grænsen på $\frac{1}{6}$ i dette forslag kun foreslået forhøjet til $\frac{1}{5}$.

Den foreslåede ændring i lovens § 42, stk. 3, er en konsekvens af § 7 i lov nr. 166 af 18. maj 1937, hvorefter alle bøder, der efter gældende bestemmelser er tillagt kommunale kasser, fremtidig skal tilfalde statskassen med undtagelse af bøder, der pålægges af eller vedtages for kommunale myndigheder uden medvirken af politi og domstole.

Den i lovens § 42, stk. 5, indeholdte bestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen under nærmere angivne betingelser er berettiget til at foranledige levering af gas og elektricitet til skatterestanter afbrudt, foreslås — i overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag og 1954-forslaget — ophævet.

Til § 12.

Efter den gældende kommuneskattelov er der ikke hjemmel til at betale en skatteyder renter i tilfælde, hvor der sker tilbagebetaling af for meget erlagt erhvervsskat, ugentlig erhvervsskat, selskabs- eller brugsforeningsskat. Dette har ofte været følt som en mangel, navnlig når henses til, at klage ikke har opsættende virkning på skattebetalingen. Man har derfor fundet det rimeligt — i forbindelse med den foreslåede forhøjelse af den i lovens §§ 8 og 14 fastsatte rentesats — at foreslå, at der i loven optages en ny bestemmelse (§ 49 a), hvorefter der skal ydes rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af de nævnte skatter efter de for betaling af renter ved tilbagebetaling af opholds-kommuneskat foreslåede regler.

Der er ikke i den gældende lovgivning hjemmel til at opkræve morarenter af kirkelige afgifter, der ikke betales rettidigt, ligesom de kirkelige afgifter ikke antages at være omfattet af de særlige regler, der kommer til anvendelse, når det ved behandlingen af et dødsbo viser sig, at afdøde har betalt for lidt i skat.

Efter at de regler, der kommer til anvendelse i tilfælde, hvor det i skatteyderens levende live viser sig, at der som følge af urigtige oplysninger fra skatteyderens side er betalt for lidt i skat, ved lov nr. 392 af 12. juli 1946 (kontrolloven) er blevet udvidet til også at gælde de kirkelige afgifter, må det forekomme naturligt, at de kirkelige afgifter også i de to ovennævnte henseender bliver undergivet de almindelige skatteregler. Det foreslås derfor, at der i loven — som § 49 b — optages en bestemmelse herom. Da de kirkelige afgifter såvel med hensyn til opkrævning og inddrivelse som med hensyn til forrentning og efterbetaling af skattebeløb herefter i enhver henseende vil være undergivet samme regler som den personlige kommuneskat, har man ment at burde udforme bestemmelsen således, at dette direkte kommer til at fremgå af loven.